

VURGUN

Vurgun

Orijinal Adı: Rapture
Yazarı: Lauren Kate
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Aslı Güçlü
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2012

ISBN: 978-9944-82-568-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate

Türkçe Yayın Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel : (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

VURGUN

LAUREN KATE

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

*Her Şey birer birer yok olurken
Sadece aŐkımız baki kalacak...*

—JOHN DONNE, *Yıldönümü*

ÖNSÖZ

Düşüş

Önce sessizlik vardı...

Cennet ve Cehennem'in arasındaki boşlukta, bilinmeyen derinlikte, Cennet'in görkemli uğultusu kayboldu ve yerini Daniel'in ruhunun bir ses duymak için çabaladığı büyük bir sessizlik aldı.

Ve sonra düşüş hissi belirginleşti - kanatlarının bile onu kurtaramadığı türden bir düşüştü, sanki Taht kanatlarına uydular iliştimişti. Kanatlarını doğru düzgün çırpamıyordu, çırpıtığında ise düşüşünün üzerinde hiçbir etkileri olmuyordu.

Nereye gidiyordu? Ne önünde ne de arkasında herhangi bir şey vardı. Yukarıda ya da aşağıda da hiçbir şey yoktu. Sadece yoğun karanlık ve Daniel'in ruhunun geri kalanının bulanık hatları.

Sessizlikte, zihni onu ele geçirdi. Kafasını bir şeyle, kaçınılmaz bir şeyle doldurdu: Luce'un lanetinin rahatsız edici tanımıyla.

*Ölecek... Asla ergenlik dönemini geride bırakamayacak...
Yaptığın seçimi her hatırladığında tekrar tekrar ölecek.*

Asla gerçek anlamda birlikte olamayacaksınız.

Bu Lucifer'ın kötü lanetiydi; Taht'ın İlahi Ova'da verdiği cezaya hırçın bir karşılıktı. Ölüm Daniel'in aşkı için geliyordu. Daniel bunu durdurabilir miydi? Daha da önemlisi bunu fark edebilecek miydi?

Bir melek ölüm hakkında ne bilebilirdi ki? Daniel ölümün insan denilen yeni ölümlü türünden bazılarına huzurlu bir şekilde geldiğine tanık olmuştu, fakat ölüm melekleri ilgilendiren bir şey değildi.

Ölüm ve ergenlik: Lucifer'ın lanetindeki iki mutlaktı. İkisi de Daniel'a bir şey ifade etmiyordu. Tek bildiği Lucinda'dan ayrı kalmak dayanamayacağı bir cezaydı. Birlikte olmalıydılar.

"Lucinda!" diye bağırırdı.

Onu düşünür düşünmez ruhunun ısınmış olması gerekirdi ama sadece ağrı hissediyordu.

Etrafındaki kardeşlerini - yanlış ya da çok geç karar verenleri, hiçbir seçim yapmayıp kararsızlıkları yüzünden kovulanları - hissetmiş olması gerekirdi. Gerçekten yalnız olmadığını biliyordu - aşağıdaki yer yarılıp derin bir boşluk ortaya çıktığında yüz milyondan fazlası içine düşmüştü.

Ama başka birilerini ne görüyor ne de hissedebiliyordu.

O ana dek hiç yalnız olmamıştı. Tüm dünyalardaki son melek kendisiymiş gibi hissediyordu.

Sakin öyle düşünme. Kendini kaybedersin.

Dayanmaya çalıştı... Lucinda, toplantı çağrısı, Lucinda, karar... Fakat düşerken, hatırlamakta giderek zorluk çekmeye başladı. Mesela Taht'ın söylediği son iki kelime neydi...

Cennet'in Kapıları...

Cennet'in Kapıları artık...

Daha sonra söylediği kelimeleri hatırlayamıyordu. Anımsadığı tek şey büyük ışığın titremesi, ardından şiddetli bir soğuğun Taht Ovası'na yayılmasıyla Bilgi Bahçesi'ndeki ağaçların birbirlerinin üstüne düşerek tüm kainatta hissedilen güçlü bir huzursuzluk dalgasına neden olması ve melekleri kör edip ihtiyaçlarını yok eden bulut fırtınaları çıkarmalarıydı.

Başka bir şey... Ova tahrip olmadan hemen önce bir şey olmuştu...

Eşleşme.

Toplantı çağrısı sırasında ışık saçan, cesur bir melek göğe yükselmiş ve kendisinin gelecekte gelen Daniel olduğunu söylemişti. Gözlerinde oldukça *eski* görünen bir üzüntü vardı. Bu melek - Daniel'in ruhunun bu versiyonu - gerçekten acı mı çekmişti?

Peki ya Lucinda?

Daniel öfkeden köpürdü. Lucifer'ı, tüm fikirlerin çıkmazında yaşayan meleği bulacaktı. Daniel bir zamanlar Sabah Yıldızı olan hâinden korkmuyordu. Bu hiçliğin sonuna ne zaman ve nerede varılırsa varsınlar, Daniel intikam alacaktı. Fakat önce Lucinda'yı bulacaktı, çünkü onuz hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun sevgisi olmadığına her şey imkânsızdı.

Onları Lucinda ya da Taht arasında seçim yapmayı akıl almaz kılan bir aşktı. Daniel sadece *onun* tarafını seçebilirdi. Ve şimdi bu seçiminin bedelini ödeyecekti, ancak hâlâ cezasının nasıl bir şekil alacağını anlayamıyordu. Tek bildiği Lucinda'nın artık ait olduğu yerde, onun yanında olmadığınıdu.

Aniden ruh eşinden ayrılmanın üzüntüsü keskin ve acımasızca Daniel'in içini sardı. İnledi, zihni bulandı ve birdenbire korkutucu bir şekilde bunun *sebebini* hatırlayamadığını fark etti.

Giderek yoğunlaşan karanlıkta öne doğru savruldu.

Artık ne görebiliyor, ne hissedebiliyor ne de buraya nasıl geldiğini hatırlıyordu, hiçliğin içinde hızla düşüyordu. Peki ama nereye? Ve ne kadar süre boyunca?

Hafızası titreyip soldu. Beyaz ovada *birine* çok benzeyen meleğin söylediklerini hatırlamak gittikçe güçleşiyordu...

Melek kime benziyordu? Peki söylediği şey neden bu kadar önemliydi?

Daniel bilmiyordu, artık hiçbir şey bilmiyordu.

Tek bildiği boşluğa doğru düştüğüydü.

Bir şeyi... Birini bulma arzusuyla doldu.

Yeniden kendisini iyi hissetme isteğiyle.

Ama karanlığın içinde karanlıktan başka bir şey yoktu...

Sessizlik düşüncelerini bastırıyordu.

Her şey olan bir hiçlik.

Daniel düştü.

BİR

Gözcülerin Kitabı

“Günaydın.”

Sıcak bir el Luce’un yanağına dokunup saçlarını kulağının arkasına itti.

Luce öteki tarafa dönüp esnedi ve gözlerini açtı. Deliksiz uyumuş ve rüyasında Daniel’i görmüştü.

“Ah,” dedi şaşkınlıkla. *İşte oradaydı.*

Daniel yanında oturuyordu. Üzerinde siyah bir kazak vardı ve Sword & Cross’ta onu ilk gördüğünde boynunda olan kırmızı atkıyı takmıştı. Herhangi bir rüyadan çok daha güzel görünüyordu.

Ağırlığı karyolanın kenarının biraz çökmesine neden oldu, Luce ona sokulmak için bacaklarını kendisine doğru çekti.

“Rüya değilsin,” dedi.

Daniel’in gözleri görmeye alışık olduğundan daha uykuluydu, yine de yüzüne bakarken ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yüz hatlarını incelerken menekşe rengi

gözleri ışıltılı ışıltılı parlıyordu. Eğilip dudaklarını Luce'un kılcalıklarına dokundurdu.

Luce ona doğru yaklaştı ve kollarını boynuna dolayıp neşeyle öpücüğüne karşılık verdi. Dişlerini fırçalaması gerektiğine ya da saçlarının kötü görüldüğüne aldırmış etmedi. Onu öpmek dışında hiçbir şey umrunda değildi. Artık birlikteydiler ve ikisi de sırtmalarına engel olamıyorlardı.

Sonra Luce birdenbire her şeyi hatırladı:

Sivri pençeler ve hissiz kırmızı gözler. Ölümün ve çürümüşlüğü'nün berbat kokusu. Her yeri saran karanlığın kasveti öylesine güçlüydü ki ışığın, sevginin ve dünyadaki tüm iyi şeylerin yorgun, kırık ve ölü görünmesine neden oluyordu.

Lucifer'ın bir zamanlar Luce için başka bir şeyi - arkadaş olduğunu sandığı taş hilkat garibesi Bill'i - ifade etmiş olması imkânsızmış gibi görünüyordu. Luce onunla yakınlaşmıştı ve şimdi de isteklerini tam olarak yerine getirmediği için - eski Mısır'da kendi ruhunu öldürmemeyi seçmek gibi - tarihi silmeye karar vermişti.

Düşüş'ten beri olan her şeyi silmek için zamanı bükmek.

Her ölümlü ve meleksi ruhun hayatı, aşkları ve anları Lucifer'ın kaptığı yüzünden yok olacaktı. Sanki evren bir masa oyunu, o ise kaybetmeye başladığı anda vazgeçip mızımızlanan bir çocuktur. Ancak kazanmayı istediği şeyin ne olduğuna dair Luce'un hiçbir fikri yoktu.

Onun azabını hatırlayınca Luce teninin yandığını hissetti. Luce'un görmesini *istemişti*, onu Düşüş'ün olduğu zamana geri götürdüğünde avcunun içinde titremesini istemişti.

Sonra onu bir kenara atıp Cennet'ten düşen tüm melekleri yakalamak için ağa benzer bir Duyurucu çağırmıştı.

Daniel onu yıldızlı boşlukta yakaladığında, Lucifer ortadan kaybolmuş ve tüm döngü yeniden başlamıştı.

Çok büyük bir hareketti. Daniel meleklere gelecekte rehberlik etmek için Lucifer'ın eski benliğiyle eşleşip ona gücünden vazgeçmesi gerektiğini açıklamıştı. Meleklerin düştüğü süre boyunca hiçbir şey yapamayacaktı.

Tıpkı diğerleri gibi o da kudretsiz bir tecride düşmüştü, ona inananlarla birlikteydi ama onlardan ayrıydı, hepsi yapayalnızdı.

Yeryüzüne düştüklerinde, zamanda bir kesinti yaşanacak ve her şey yeniden başlayacaktı. Sanki o zaman ve şimdiki zaman arasındaki yedi bin sene hiç yaşanmamış gibi.

Sanki en sonunda Luce laneti anlamaya başlamamış gibi.

Luce, yedi melek ve iki Nefilim onu durdurmadığı sürece tüm dünya tehlikedeydi. Sadece dokuz günleri vardı ve nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı.

Luce önceki gece öylesine yorgundu ki bu karyolaya uzandığını, bu ince mavi battaniyeyi omuzlarına aldığı bile hatırlamıyordu. Küçük kulübenin kirislerinde örümcek ağları vardı, katlanabilir bir masada Gabbe'nin dün gece herkes için hazırladığı sıcak çikolatanın içildiği kupalar duruyordu. Ama her şey Luce'a bir rüya gibi geliyordu. Duyurucudan Tybee isimli bu küçük adaya, meleklerin güvenli bölgesine gelişi kör edici yorgunluğu sebebiyle zihninde bulanıktı.

Diğerleri hâlâ sohbet ederken uykuya dalmış, Daniel'in sesinin ona güven vermesine izin vermişti. Şimdi kulübe sessizdi ve Daniel'in silüetinin arkasındaki pencereden neredeyse güneşin doğmak üzere olduğu gökyüzü gri görünüyordu.

Uzanıp Daniel'in yanağına dokundu. Daniel başını çevirip avcunun içini öptü. Luce ağlamamak için gözlerini

yumdu. Yaşadıkları onca şeyden sonra neden Luce ve Daniel birbirlerini diledikleri gibi sevebilmek için Lucifer'ı alt etmek zorundaydılar?

“Daniel.” Kulübenin kapısından Roland'ın sesi duyuldu. Ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu, gri yün şapkası rastalarını örtüyordu. Yorgun bir gülümsemeyle Luce'a baktı. “Vakit geldi.”

“Ne vakti?” Luce dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Gidiyor muyuz? Hemen mi? Peki ya ailem? Çok korkmuş olmalılar.”

“Seni onların yanına götürebileceğimi düşünmüştüm,” dedi Daniel. “Veda edebilmen için.”

“Peki ama Şükran Günü yemeğinden sonra ortadan kayboluşumu nasıl açıklayacağım?”

Daniel'in önceki gece söylediklerini düşündü: Ona asırlardır Duyurucuların içindelermiş gibi gelse de gerçekte sadece birkaç saat geçmişti.

Yine de Harry ve Doreen Price'a kızlarının birkaç saatliğine ortadan kaybolması sonsuzluk gibi gelebilirdi.

Daniel ve Roland birbirlerine baktılar. “Biz onun çaresine baktık,” dedi Roland ve Daniel'a araba anahtarlarının bulunduğu bir anahtarlık verdi.

“Nasıl çaresine baktınız?” diye sordu Luce. “Bir keresinde okuldan yarım saat geç döndüğüm için babam polisi aramıştı.”

“Endişelenme, evlat,” dedi Roland. “Biz her şeyi düşündük. Tek yapman gereken hemen üstünü değiştirmek.” Kapının yanındaki sallanan sandalyede duran sırt çantasını işaret etti. “Gabbe sana kıyafetlerini getirdi.”

“Hmmm, teşekkürler,” dedi Luce şaşkınlıkla. Gabbe neredeydi? Diğerleri neredeydiler? Kulübe önceki gece doluydu, meleklerin kanatlarının ısıltıları ve tarçınlı sıcak çikolata kokusuyla son derece samimi bir ortamdı. O

sıcaklığın hatırası nereye gittiğini bile bilmeden ailesine veda edecek olması gerçeğiyle birleşince, bu sabah ona boş geldi.

Çıplak ayaklarını koyduğu ahşap zemin sertti. Aşağı bakınca, üzerinde hâlâ Mısır'da, Duyurucular aracılığıyla ziyaret ettiği son hayatında giydiği dar, beyaz elbisenin olduğunu fark etti. Bunu giymesini Bill istemişti.

Hayır, Bill değil. *Lucifer*. Yıldız iğnesini elbisesinin kuşağına sokup ruhunu nasıl öldüreceğine dair verdiği tavsiyeyi düşünürken onaylarcasına pis pis ona bakmıştı.

Asla, asla, asla. Luce'un yaşayacak çok fazla şeyi vardı.

Luce yaz kampına giderken yanına aldığı eski yeşil sırt çantasının içinde beyaz terlikleriyle birlikte düzgün bir şekilde katlanmış olan en sevdiği pijamalarını - kırmızı beyaz çizgili takımını - buldu. "Ama henüz sabah," dedi. "Pijamaları ne yapacağım?"

Daniel ve Roland tekrar birbirlerine baktılar, bu kez Luce gülmemek için kendilerini zor tuttuklarına yemin edebilirdi.

"Bize güven," dedi Roland.

Luce giyindikten sonra Daniel'in peşinden kulübeden dışarı çıktı, çakıl taşlı sahilden suya doğru yürürken Daniel'in geniş omuzları rüzgârı kesiyordu.

Tybee'nin açıklarındaki küçük ada Savannah kıyı şeridinden bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Denizin o tarafında, Roland bir arabanın onları bekleyeceğini söylemişti.

Daniel kanatlarını gizlemişti ama Luce'un kanatlarının omuzlarından çıktığı noktaya gözlerini diktiğini hissetmiş olmalıydı. "Her şey yoluna girdiğinde, Lucifer'ı durdurmak için nereye gitmemiz gerekiyorsa oraya uçacağız. O zamana dek yeryüzünde kalmak en iyisi."

"Pekâlâ," dedi Luce.

“Diğer tarafa kadar yarışa var mısın?”

Luce nefesini verince havada duman oluştu. “Seni yeneceğimi biliyorsun.”

“Haklısın.” Kolunu beline dolayıp onu ısıttı. “Belki de tekneye binmemiz daha iyi olur. Ünlü gururumu korumuş oluruz.”

Luce onun küçük bir kayığı tekli tekne kızağından çözüşünü izledi. Suya vuran yumuşak ışık ona Sword & Cross’taki gizli gölde yarış yaptıkları günleri hatırlattı. Dinlenmek için gölün ortasındaki düz kayaya çıktıklarında güneşin ısıttığı kayaya uzanır, günün ısısının vücutlarını kurutmasına izin verirlerdi. O zamanlar Daniel’ı doğru düzgün tanıyamıyordu - onun bir melek olduğunu bilmiyordu - ve buna rağmen ona sırlıslıkla âşık olmuştu.

“Tahiti’deki yaşamımda birlikte yüzerdik, değil mi?” diye sordu, Daniel’ın saçlarının sudan parladığı başka bir zamanı hatırlamasına şaşırmişti.

Daniel ona baktı ve Luce geçmişe dair anılarının bazılarını onunla paylaşmanın ne kadar önemli olduğunu anladı. Daniel öylesine duygulanmış görünüyordu ki Luce ağlayacağını düşündü.

Fakat Daniel hafifçe onun alnından öpüp, “O zamanlar da beni yenerdin, Lulu,” dedi.

Daniel kürekleri çekerken pek konuşmadılar. Kürekleri her geriye çektiğinde kaslarının kasılıp gevşemesini izlemek, soğuk suya batıp çıkan küreklerin sesini dinlemek ve okyanusun kokusunu içine çekmek Luce için yeterliydi. Omuzlarının üstünde yükselen güneş ensesini ısıtıyordu, fakat ana karaya yaklaştıkça içini ürperten bir şey gördü.

Bir araba. Beyaz Taurus’u görür görmez tanıdı.

“Sorun ne?” Kayık kıyıya varınca Daniel Luce’un kas-katı kesildiğini fark etti. “Ah. O mu?” Kayıktan inip Luce’a elini uzatırken endişesiz görünüyordu. Zemin yoğun bir

kokusu olan kuru otlarla doluydu. Luce'a çocukluğunu hatırlattı.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi Daniel. “Sophia Sword & Cross'tan kaçtığında...” Luce suratını buruşturarak bekledi, Daniel'in *Penn'i öldürdükten sonra* dememesini umuyordu. “Gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra melekler arabasına el koydular... Bize bu kadarını, hatta daha fazlasını borçlu.”

Luce Penn'in beyaz suratını ve kanın yüzünden çekilişini düşündü. “Sophia şimdi nerede?”

Daniel kafasını salladı. “Bilmiyorum. Ne yazık ki muhtemelen yakında öğreneceğiz. İçimden bir ses bir şekilde planlarımıza dahil olacağını söylüyor.” Cebinden anahtarları çıkarıp yolcu kapısını açtı. “Ama şimdi bu konuda endişelenmene gerek yok.”

“Tamam.” Gri renkli koltuğa otururken Luce gözlerini kısarak ona baktı. “O halde endişelenmem gereken başka bir şey var?”

Daniel anahtarı çevirince motor yavaşça canlandı. Luce en son bu koltukta otururken, onunla arabada yalnız olmasından endişeleniyordu. İlk kez o gün öpüşmüşlerdi... En azından o zamanlar bildiği kadarıyla ilkti. Emniyet kemerini kurcalarken Daniel'in parmaklarını parmaklarının üzerinde hissetti. “Unutma,” dedi Daniel kısık bir sesle ve emniyet kemerini bağlarken bir süre elini Luce'un elinden çekmedi. “Bir hile var.”

Onu usulca yanağından öptükten sonra direksiyonu kırıp ıslak ağaçların arasından iki şeritli dar asfalt yola çıktı. Yolda onlardan başka kimse yoktu.

“Daniel?” dedi Luce tekrar. “Endişelenmem gereken şey ne?”

Daniel onun pijamalarına baktı. “Hasta rolü yapmakta ne kadar iyisin?”

Beyaz Taurus ebeveynlerinin evinin arka sokağında dururken, Luce yatak odasının penceresinin kenarındaki üç açelya ağacının yanından gizlice yürüdü. Yaz aylarında kara topraktan domates filizleri çıkardı, kışın ise yan bahçe boş ve kasvetli görünüyor, bu haliyle evine pek benzemiyordu. Luce en son burada ne zaman bulunduğunu hatırlayamıyordu. Daha önce üç yatılı okuldan gizlice kaçmış olsa da ailesinin evinden hiç kaçmamıştı. Şimdi ise gizlice içeri girmeye çalışıyordu, üstelik penceresinin nasıl açıldığını bile bilmiyordu. Luce hâlâ uykuda olan mahallesine, çimenlerinin üzerinde duran çiy kaplı plastik poşet içindeki gazeteye ve yolun karşısındaki Johnson'ların araba yolundaki eski, filesiz basketbol potasına baktı. Gittiğinden beri hiçbir şey değişmemişti. Luce dışında hiçbir şey değişmemişti. Bill başarılı olursa, mahallesi de ortadan kaybolacak mıydı?

Onu arabadan izleyen Daniel'a son kez el salladıktan sonra derin bir nefes alıp başparmaklarıyla alt paneli çatlayan mavi boyalı pencere denizliğinden ayırmaya çalıştı.

Pencere hemen yukarı kalktı. İçeriden biri sinekliği kaldırmıştı. Luce duraksadı ve beyaz tül perdenin aralanmasıyla karşısında bir zamanlar düşmanı olan yarı sarı yarı siyah saçlı Molly Zane'i bulunca çok şaşırıldı.

"Nasılsın Rulo Köfte?"

Luce Sword & Cross'taki ilk gününde edindiği lakabını duyunca öfkelenildi. Daniel ve Roland evde her şeyi kontrol altına aldıklarını söylediklerinde *bunu* mu kastetmişlerdi?

"Burada ne arıyorsun, Molly?"

"Hadi ama. Korkma, ısırمام." Molly ona elini uzattı. Tırnaklarında uçları soyulmuş zümrüt yeşili oje vardı.

Luce Molly'nin elini tuttu ve başını eğip pencerenin öteki tarafına geçti.

Yatak odası ufak ve demode görünüyordu, sanki uzun

zaman önceki bir Luce'un bıraktığı bir zaman kapsülü gibiydi. Kapının arkasında Eyfel Kulesi'nin çerçevesiyle kaplanmış bir posteri asılıydı. Panosu Thunderbolt'ta geçirdiği günlerden kalma yüzme takımında kazandığı kurdelelerle doluydu. Ve işte, yeşil sarı Hawaii baskılı yorganın altında en yakın arkadaşı Callie yatıyordu.

Callie yorganı kenara atıp ayağa kalktıktan sonra yatağın etrafından dolandı ve kendisini Luce'un kollarına attı. "Bana seni merak etmememi söyleyip durdular ama hepimiz o kadar korkmuştuk ki sana tek kelime açıklayamayacak haldeydik. Bunun ne kadar ürkütücü olduğunu anlayabiliyor musun? Sanki yeryüzünden bir anda siliniverdin..."

Luce da ona sıkıca sarıldı. Callie'nin bildiği kadarıyla Luce sadece önceki gecedeki beri ortalıkta yoktu.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye homurdandı Molly Luce'u Callie'nin yanından çekerken. "AMAN TANRIM ifadelerinizi daha sonra takınabilirsiniz. Yalanımızı ortaya çıkarmanız diye tüm gece o ucuz peruğu takarak yatağında karını ağrıyan Luce numarası yapmadım." Gözlerini devirdi. "Amatörler."

"Bekle. Sen ne yaptın?" diye sordu Luce.

"Sen... Ortadan kaybolduktan sonra..." dedi Callie nefes nefese. "Ailene bunu hiçbir şekilde açıklayamayacağımızı biliyorduk. Demek istediğim, kendi gözlerimle görmüş olmama rağmen ben bile inanmakta zorlandım. Bu nedenle onlara kendini kötü hissettiğini ve yatmaya gittiğini söyledik, Molly de senmişsin gibi yaptı ve..."

"Dolabında bunu bulduğum için şanslıyız." Molly parmağına taktığı dalgalı peruğu salladı. "Cadılar Bayramı'ndan mı kaldı?"

"Wonder Woman." Luce suratını buruşturdu, ortaokulda Cadılar Bayramı kostümü olarak seçtiği şeyden ilk kez pişmanlık duymuyordu.

“Ama işe yaradı.”

Bir zamanlar Lucifer ile işbirliği yapan Molly’yi ona yardım ederken görmek tuhaftı. Ama Cam ve Roland gibi Molly bile tekrar düşmek istemiyordu. O nedenle artık hepsi bir takımdı.

“Benim için numara mı yaptın? Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim.”

“Her neyse.” Molly kafasıyla Callie’yi işaret etti; Luce’un minnettarlığını saptırmak istediği açıktı. “Asıl tatlı dilli şeytan oydu. Ona teşekkür et.” Bir bacağına açık pencereden dışarı sarkıtıp onlara döndü. “Buradan sonrasını halledebilirsiniz sanırım? Waffle House’da katılmam gereken bir zirve toplantısı var.”

Luce Molly’ye doğru başparmaklarını kaldırdıktan sonra yatağına çöktü.

“Ah, Luce,” diye fısıldadı Callie. “Sen gittikten sonra tüm arka bahçeniz gri bir *tozla* kaplandı. Ve o sarışın kız, Gabbe, eliyle havada tek bir işaret yapınca tüm *toz kayboldu*. Sonra senin hasta olduğunu söyledik ve herkes evine döndü, biz de ailenle bulaşıkları yıkadık. Önce Molly denen kızın biraz kötü olduğunu düşündüm ama aslında iyi sayılır.” Gözlerini kıstı. “Peki *nereye* gittin? Sana ne oldu? Beni çok *korkuttun*.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi Luce.

Kapının tıklatılmasının ardından yatak odası kapısının açılırken çıkardığı tanıdık gıcırta duyuldu.

Luce’un annesi koridorda duruyordu, uykusunda karışan saçlarını muz şeklinde bir tokayla yatıştırmıştı, makyajsız suratı güzel görünüyordu. Elinde iki bardak portakal suyu, iki tabak tost ve bir kutu Alka-Seltzer olan bir tepsi tutuyordu. “Görünüşe bakılırsa birileri kendini daha iyi hissediyor.”

Luce annesinin tepsiyi komodinin üzerine koymasını

bekledi, sonra kollarını annesinin beline dolayıp yüzünü pembe bornozuna gömdü. Gözyaşları gözlerini acıtıyordu. Burnunu çekti.

“Küçük kızım,” dedi annesi ateşini kontrol etmek için Luce’un alnına ve yanaklarına dokunurken. Uzun zamandır Luce’a o yumuşak ve hoş ses tonuyla hitap etmemişti, sesini duymak çok güzeldi.

“Seni seviyorum, anne.”

“Kara Cuma’ya gidemeyecek kadar hasta olduğunu söyleme.” Kapının girişinde Luce’un babası belirdi, elinde yeşil plastik bir bahçivan kovası tutuyordu. Gülümsüyordu ama çerçevesiz gözlüklerinin ardındaki bakışları endişeliydi.

“Daha iyiyim,” dedi Luce. “Ama...”

“Ah, Harry,” dedi Luce’un annesi. “Sadece bir günlüğüne yanımızda olacağını biliyordun. Okula geri dönmesi gerekiyor.” Luce’a döndü. “Kısa bir süre önce Daniel aradı, tatlım, seni alıp okula bırakabileceğini söyledi. Ona babanın ve benim elbette çok mutlu olacağımızı söyledim ama...”

“Tabii tabii,” dedi Luce hemen, Daniel’in arabadayken detaylı bir şekilde anlattığı planı hatırladı. “Siz Kara Cuma alışverişine gidebilirsiniz. Bu Price ailesinin bir geleneği.”

Ebeveynleri Luce’un Daniel ile gitmesine ve Callie’yi havaalanına bırakmaya karar verdiler, ardından kızlar kahvaltılarını yaparken yatağın ucuna oturup Şükran Günü’nden bahsetmeye başladılar. *Gabbe tüm porselenleri parlattı... O tam bir melek.* Anne ve babası konuşmayı sürdürürken, Luce *ah, ah* gibi sohbeti dolduran anlamsız kelimelerden başka bir şey söylemediğini fark etti.

Ebeveynleri tabakları mutfağa götürmek için kalktığında ve Callie bavulunu toplamaya başladığında, Luce ban-yoya geçip kapıyı kapattı.

Milyonlarca yıldır ilk kez yalnız kalıyor gibiydi. Tuvalet masasının taburesine oturup aynaya baktı.

Aynıydı ama farklıydı. Elbette Lucinda Price ona bakıyordu. Ama aynı zamanda...

Dudaklarının dolgunluğunda Layla'yı, saçlarının gür dalğalarında Lulu'yı, ela gözlerinin yoğunluğunda Lu Xin'i ve yanağındaki gamzede yaramazlık yapmaya hazır Lucia'yı görebiliyordu. Yalnız değildi. Belki de bir daha asla yalnız olmayacaktı. Orada, aynada, Lucinda'nın hayat bulduğu tüm vücutlar ona bakıyor ve *Bize ne olacak? Geçmişimize ve sevgimize ne olacak?* diye merak ediyorlardı.

Duş alıp temiz kot pantolonunu, siyah binici botlarını ve uzun beyaz kazağını giydi. Callie fermuarı çekmeye çalışırken, arkadaşının bavulunun üstüne oturdu. Aralarındaki sessizlik tahammül edilebilir değildi.

“Sen benim en yakın arkadaşımın Callie,” dedi Luce en sonunda. “Anlamadığım bir şey yaşıyorum. Fakat o şey sen değilsin. Özür dilerim, daha fazla nasıl açık olabilirim bilmiyorum ama seni özledim. Hem de çok.”

Callie'nin omuzları gerildi. “Eskiden bana her şeyi anlatırdın.” Ancak birbirlerine bakışlarından iki kızın da artık bunun mümkün olmadığını bildikleri anlaşılıyordu.

Bir arabanın kapısı sertçe kapandı.

Luce açık güneşliğin arasından Daniel'in eve doğru yaklaştığını gördü. Onu evine bıraktığından bu yana bir saatten az bir süre geçmiş olmasına rağmen, Luce onu görür görmez yanaklarının kızardığını hissetti. Daniel süzülüyormuşçasına yavaşça yürürken kırmızı atkısı rüzgârda salınıyordu. Callie bile ona bakakalmıştı.

Luce'un ebeveynleri birlikte girişte duruyorlardı. Genç kız her birine uzunca sarıldı - önce babasına, sonra annesine ve son olarak da çaktırmadan kulağına fısıldayan

Callie'ye. "Dün gece yaptığını gördüğüm şey çok güzeldi. Bunu bilmeni istiyorum."

Luce yine gözlerinin yandığını hissetti. Callie'ye iyice sarılıp dudaklarını oynatarak *teşekkür ederim* dedi.

Sonra dar yolda Daniel'in kollarına ve onları bekleyen şeye doğru ilerledi.

"Demek buradasınız, sizi muhabbet kuşları sizi," diyerek şarkı söyleyen Arriane yüksek bir kitaplığın arkasından kafasını çıkarıp duruyordu. Kütüphanedeki sandalyelerden birinde bacak bacak üstüne atmış otururken elindeki kumla dolu topları havaya atıp tutuyordu. Tulum ve asker botları giymiş, koyu renk saçlarını küçük örgülerle toplamıştı.

Luce Sword & Cross'un kütüphanesine geri dönmüş olmaktan ötürü mutlu değildi. Yangından sonra kütüphane yenilenmişti ama hâlâ büyük ve çirkin bir şey yanmış gibi kokuyordu. Fakülte yangının tuhaf bir kaza olduğunu açıklamıştı, fakat biri ölmüştü - Todd, öldüğü geceye kadar Luce'un tanımadığı sessiz bir öğrenciydi - ve Luce hikâyenin yüzeyinin altında çok daha karanlık bir şey olduğunu biliyor ve bu yüzden kendisini suçluyordu.

Daniel ile birlikte kitaplığın köşesini dönüp kütüphanenin çalışma alanına doğru ilerlerken Arriane'in yalnız olmadığını gördü. Hepsi oradaydı: Gabbe, Roland, Cam, Molly, pembe saçlı uzun bacaklı melek Annabelle, hatta heyecanla el sallayan ve meleklerden olduğu kadar ölümlü gençlerden de farklı görünen Miles ve Shelby.

Miles ve Shelby *el ele* mi tutuşmuşlardı? Ama tekrar baktığında elleri hep birlikte oturdukları masanın altında gözden kayboldu. Miles beyzbol şapkasını aşağı çekti. Shelby ise boğazını temizleyip bir kitabın üzerine doğru eğildi.

Kitap sırtını görür görmez, “Senin kitabın,” dedi Luce Daniel’a. Rengi solan kapakta *Gözcüler: Orta Çağ Avrupası’ndaki Mitler*, yazar Daniel Grigori yazıyordu.

İstemsizce eli soluk gri renkli kapağa gitti. Ona ölmemiş olması gereken Penn’i hatırlattığı için gözlerini kapadı; kitabın ön kapağında bulunan fotoğraf Daniel’ın geçmiş hakkında ona anlattıklarının mümkün olabileceğine dair onu inandıran ilk şeydi.

Başka bir hayatta, Helston, İngiltere’de çekilmiş bir fotoğraftı. Mümkün olmaması gerekse de aklında hiçbir şüphe yoktu: Fotoğraftaki genç kız Lucinda Price’ı.

“Bunu nerede buldun?” diye sordu Luce.

Sesi bir şeyi ele vermiş olmalıydı, çünkü Shelby, “Bu tozlu, eski şey neden bu kadar önemli ki?” diye sordu.

“Çok değerli. Şimdilik tek anahtarımız,” dedi Gabbe. “Sophia bir zamanlar bunu yakmaya çalışmıştı.”

“Sophia mı?” Luce elini kalbine götürdü. “Bayan Sophia kitabı yakmaya çalışırken kütüphanedeki yangın? Yangını o mu çıkardı?” Diğerleri kafalarını salladı. “Todd’ı o öldürdü,” dedi Luce dalgın bir şekilde.

Demek Luce’un suçu *değildi*. Sophia’nın suçlanabileceği bir başka hayat daha.

“Ona gösterdiğin gece neredeyse şaşkınlıktan ölecekti,” dedi Roland. “Hepimiz çok şaşırmıştık, özellikle de o konuda konuştuğunu görünce.”

“Daniel’ın beni öpmesinden bahsettik,” diye yüzü kızarak hatırladı Luce. “Hayatta kalmış olmam, Bayan Sophia’yı şaşırtan şey bu muydu?”

“Kısmen,” dedi Roland. “Ama o kitapta Sophia’nın senin bilmeni istemeyeceği birçok şey var.”

“Eğitimci olduğu pek söylenemez, değil mi?” dedi Cam.

“Bilmemi istemediği şey neydi?”

Tüm melekler dönüp Daniel'a baktılar.

"Dün gece sana düştüğümüzde hiçbir meleğin nereye indiğini hatırlamadığını söyledik," dedi Daniel.

"Evet, şu mesele. Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi Shelby. "Böyle bir şeyin hafıza üzerinde büyük bir etkisi olacağı düşünülür."

Cam'in suratı kızardı. "Dokuz gün boyunca birçok bo-yut ve trilyonlarca mil aşağı düşmeyi, yüzüstü yere çakılıp kanatlarını kırmayı, uzunca bir süre bir yerden başka bir yere yuvarlanmayı ve kim, ne, nerede olduğuna dair bir ipucu bulabilmek için onlarca sene çölde dolaşmayı dene... Ondan sonra bana hafızadan bahset."

"Pekâlâ, anlaşılan bazı sorunların var," dedi Shelby psikiyatrist sesini takınarak. "Sana teşhis koyacak olsaydım..."

Miles diplomatik bir şekilde, "En azından çölde olduğunu hatırlıyorsun," deyince Shelby kahkaha attı.

Daniel Luce'a döndü. "Bu kitabı Tibet'te seni kaybettikten sonra... Prusya'da seninle karşılaşmadan önce yazdım. Tibet'teki hayatını ziyaret ettiğini biliyorum, çünkü peşinden ben de oraya gittim, belki de o şekilde seni kaybetmenin bu lanetten bir kurtuluş yolu bulmak için beni yıllarca araştırma ve çalışmaya ittiğini anlayabilirsin."

Luce yere baktı. O ölümü Daniel'ın uçurumdan atlamasına sebep olmuştu. Bunun tekrar olmasından korkuyordu.

"Cam haklı," dedi Daniel. "Hiçbirimiz nereye indiğimizi hatırlamıyoruz. Orası artık çöl olmayana dek çölde dolaştık; ovalar, vadiler ve denizler çöl olana dek gezindik. Zamanla birbirimizi buldukça bize bir zamanlar melek olduğumuzu hatırlatan hikâyenin parçalarını bir araya getirebildik.

"Ama düşüşümüzün kalıntıları var, insanların bulup anlamadıkları bir tanrıdan gelen hazine ya da hediye

olarak sakladıkları kalıntılar. Uzun bir süre bu kalıntılar Kudüs'teki bir tapınakta gömülüydü, ancak Haçlı Seferi sırasında hepsi çalınıp farklı yerlere götürüldü. Hiçbirimiz nereye götürüldüklerini bilmiyoruz.

“Araştırmamı yaptığımda, Orta Çağ dönemine odaklandım, kalıntı avına çıkmış teolojik bir leşçil gibi bula bildiğim tüm kaynaklara sarıldım. Asıl mesele, bu üç eser Sina Dağı'nda toplanıp bir araya getirilirse...”

“Neden Sina Dağı'nda?” diye sordu Shelby.

“Taht ve Dünya arasındaki geçidin en kısa olduğu yer orası,” diye açıkladı Gabbe saçlarını savurarak. “Musa'ya On Emir orada verildi, Taht'tan mesaj taşırken melekler oraya giderler.”

“Tanrı'nın yerel mekânı olarak düşün,” diye ekledi Arriane elindeki topu masanın üzerindeki lambalardan birine doğru fırlatırken.

“Sen sormadan söyleyeyim,” dedi Cam gözlerini imalı bir şekilde Shelby'ye dikerek. “Düşüş'ün yaşandığı yer Sina Dağı değil.”

“Bu çok kolay olurdu,” dedi Annabelle.

“Eğer tüm kalıntılar Sina Dağı'nda bir araya getirilirse,” dedi Daniel. “Teoriye göre Düşüş'ün gerçekleştiği yer ortaya çıkacak.”

“Teoriye göre.” Cam alay edercesine güldü. “Daniel'in araştırmasının geçerliliğine dair bazı sorular olduğunu söyleyecek tek kişi ben miyim?”

Daniel'in çenesi kasıldı. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Teorinin...” Cam'in sesi yükseldi. “Kalıntıların basit bir söylentiden çok daha fazlası olduğu fikrine ağırlık vermen gerektiğini düşünmüyor musun? Yapılması gereken şeyin ne olduğunu kim bilebilir ki?”

Luce melekler ve şeytanlardan oluşan gruba - onu, Daniel'i ve dünyayı kurtarmak için uğraşacak tek mütte-

fiklerine - baktı. “Demek dokuz gün sonra şu bilinmeyen bölgede olmamız gerekiyor.”

“Dokuz günden daha az zamanımız kaldı,” dedi Daniel. “Şu andan dokuz gün sonrası çok geç olacak. Lucifer - ve Cennet’ten kovulan tüm melekler - varmış olacaklar.”

“Peki Lucifer’ı Düşüş’ün olduğu yerde yenersek,” dedi Luce. “Ne olacak?”

Daniel kafasını salladı. “Tam olarak bilmiyoruz. Kimseye bu kitaptan bahsetmedim, çünkü ne anlama geleceğini bilmiyordum ve sen orada olup kendi rolünü üstlenmeden...”

“*Kendi* rolüm mü?” diye sordu Luce.

“Henüz anlamadığımız bir şey...”

Gabbe dirseğiyle Daniel’ı dürterek sözünü kesti. “Demek istediği, her şey zamanla açığa çıkacak.”

Molly alnına vurdu. “Gerçekten mi? Her şey açığa mı çıkacak? Tüm bildiğiniz bu mu? Yaptığımız şey sadece *bundan* mı ibaret?”

“Bundan ve *senin* öneminden,” dedi Cam Luce’a. “Burada uğruna kavga ettikleri satranç taşı sensin.”

“Ne?” diye fısıldadı Luce.

“Kes sesini,” dedi Daniel Cam’e, sonra dikkatini Luce’a verdi. “Onu dinleme.”

Cam alay edercesine güldü ama kimse ona aldırmadı. Alaycılığı davetsiz bir misafir gibi odada bulunuyordu. Melekler ve şeytanlardan çıt çıkmıyordu. Hiçbiri Luce’a Düşüş’ü durdurmadaki rolü hakkında bilgi sızdırmayacaktı.

“O halde tüm bu bilgi, leşçil avı,” dedi. “O kitapta mı?”

“Hemen hemen,” dedi Daniel. “Nereden başlamamız gerektiğini anlamak için kitapta yazılı olan şeyler üzerine biraz zaman ayırmalıyım.”

Daniel'a masada yer açmak için diğerleri geri çekildi. Luce Miles'in kolunun arkasına dokunduğunu hissetti. Duyurucudan geldiğinden beri doğru düzgün konuşamamışlardı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Miles sessizce. "Luce?"

Yüzündeki gergin ifadeyi gören Luce ailesinin arka bahçesinde Miles'in kendi yansımasını yarattığı o son birkaç dakikayı hatırladı.

Shoreline'da yatakhane odasının çatısındaki öpüşmeleri hakkında hiç konuşmamışlardı. Miles elbette bunun bir hata olduğunu biliyordu - ama neden ona her iyi davranıldığında Luce onu bir hayal peşinde koşturuyormuş gibi hissediyordu?

"Luce." Gabbe Miles'in yanında belirdi. "Söylememin iyi olacağını düşündüm..." Miles'a baktı. "Penn'i ziyaret etmek istersen, şu an çok uygun."

"İyi fikir." Luce kafasını salladı. "Teşekkürler." Özür dilercesine Miles'a baktı ama Miles sadece beyzbol şapkasını aşağı indirip Shelby'ye bir şeyler fısıldadı.

"Öhöm." Shelby kızgın bir şekilde öksürdü. Daniel'ın arkasında durmuş omzunun üzerinden kitabı okumaya çalışıyordu. "Peki ya ben ve Miles?"

"Siz Shoreline'a geri döneceksiniz," dedi Gabbe, sesi Luce'un daha önce hiç fark etmediği kadar Shoreline'daki öğretmenleri gibi çıkmıştı. "Steven ve Francesca'ya haber vermeniz gerek. Onların ve sizin yardımınıza ihtiyacımız olabilir. Onlara anlatın." Derin bir nefes aldı. "Onlara başladığını söyleyin. Son aşamanın geldiğini ama beklediğimiz gibi olmadığını söyleyin. Her şeyi anlatın. Onlar ne yapmaları gerektiğini bilirler."

"Pekâlâ," dedi Shelby kaşlarını çatarak. "Patron sensin."

“Yaşasınım.” Arriane ellerini ağzına götürdü. “Eğer, şey, Luce dışarı çıkmak istiyorsa, birinin pencereden aşağı inmesi için ona yardım etmesi gerek.” Mahcup olmuş bir şekilde parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı. “Sword & Cross’takilerin bizi rahatsız etme ihtimaline karşın girişe kitaplardan bariyer oluşturmuştum.”

“Bana bırakın.” Cam çoktan Luce’un koluna girmişti. Karşı çıkmaya çalışsa da meleklerden hiçbiri bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor gibiydi. Daniel fark etmemişti bile.

Shelby ve Miles Luce’a *dikkatli ol* dercesine farklı şiddette dudaklarını oynattılar.

Luce’a pencereye kadar eşlik eden Cam gülümsemesiyle ışık saçıyordu. Çerçeveyi yukarı kaldırdı ve ikisi birlikte tanıştıkları, yakınlaştıkları kampuse baktılar. Hatıraları o kadar da kötü değildi...

Luce önce pencereden dışarı adımını atıp yavaşça çıkıntıya bastı, sonra da ona elini uzattı.

“Leydim.”

Tutuşu güçlüydü, onu pencerenin önündeki çıkıntıdan iki kat aşağı iki saniye içinde indirirken Luce kendisini ufak ve tüy kadar hafif hissetti. Cam kanatlarını gizlemişti ama yine de uçuyormuşçasına zarif bir şekilde hareket ediyordu. Çiyli çimenlerin üzerine hafif bir iniş yaptılar.

“Arkadaşlığımı istemiyorsun sanırım,” dedi Cam. “Mezarlıkta demek istedim, genel olarak değil.”

“Doğru. Hayır, istemiyorum.”

Cam kafasını çevirip elini cebine soktu ve küçük gümüş bir çan çıkardı. Oldukça eski görünüyordu, üzerinde İbranice bir yazı vardı. Çanı Luce’a verdi. “Yukarı çıkmak için yardıma ihtiyacın olduğunda bunu çal.”

“Cam,” dedi Luce. “Tüm bu olaylarda benim rolüm ne?”

Cam onun yanağına dokunmak için uzandı ama sonra vazgeçti. Eli havada asılı kaldı. “Daniel haklı. Sana bunu söylemek bize düşmez.”

Luce’un karşılık vermesini beklemeden dizlerini kırıp yerden yükseldi. Arkasına bile bakmadı.

Luce bir süre kampuse bakıp Sword & Cross’un tanıdık neminin cildine işlemesine izin verdi. Kocaman ve sert görünümlü neo-Gotik binaları olan ve üzgün, yenilgiye uğramış manzaralı kasvetli okulun aynı mı yoksa farklı mı göründüğüne karar veremedi.

Kampuste dolaşmaya başladı, bahçedeki düz ve kıpırtısız çimenlerde yürüyüp iç karartıcı yatakhanelerin önünden geçerek mezarlığın demir kapılarına vardı. Orada duraksadı, kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Mezarlık kampusun ortasında hâlâ berbat görünüyor ve kokuyordu. Meleklerin savaşından kalan toz kalkmıştı. Hâlâ erken olduğundan öğrencilerin çoğu uyuyordu, cezalandırılmadıkları sürece zaten hiçbirinin mezarlıkta dolaşma ihtimali yoktu. Luce kapıdan içeri girip yana yatık mezar taşlarının ve çamurlu mezarların arasında ilerledi.

En uç köşede, sağda Penn’in mezarı bulunuyordu. Luce arkadaşının mezarının ucunda oturdu. Ne çiçek getirmişti ne de aklında bildiği bir dua vardı, o nedenle ellerini soğuk ve ıslak çimenlerin üzerine koyup gözlerini yumdu ve Penn’e ona asla ulaşmamasından endişe ettiği kendi mesajını gönderdi.

Luce kütüphanenin penceresine döndüğünde kendini gergin hissediyordu. Kurtarılmak için Cam’e ya da çamına ihtiyacı yoktu. Pencerenin kenarındaki çıkıntıya kendi çıkabilirdi. Eğimli çatının alçak kısmını tırmanmak yeterince kolaydı ve oradan da kütüphane pencerelerinin altındaki uzun ve dar basamağa giden birkaç katı çıkabilirdi.

di. İki metre genişliğindeydi. Yukarı tırmanırken Cam ve Daniel'in seslerinin dışarı geldiğini duydu.

"Ya içimizden biri alıkoyulursa?" Cam'in sesi yüksek ve yalvarırcasına çıkıyordu. "Birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyorsun, Daniel."

"Eğer oraya zamanında varamazsak, gücümüzün önemi kalmaz. *Silinmiş* oluruz."

Luce duvarın öteki tarafında onları gözlerinin önüne getirebiliyordu: Yeşil gözleri parlarken Cam yumruklarını sıkmış, Daniel ise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş sakın ve hareketsiz bir şekilde duruyor olmalıydı.

"Kendi adına hareket etmeyeceğine güvenmiyorum." Cam'in ses tonu sertti.

"Tartışacak bir şey yok." Daniel'in ses tonu da aynıydı. "Ayrılmak tek seçeneğimiz."

Diğerleri sessizlerdi, muhtemelen Luce'un düşündüğü şeyi düşünüyorlardı. Luce pencereye ulaştığında iki meleğin yüz yüze olduklarını gördü. Cam ve Daniel hiç kimsenin aralarına girmeye cesaret edemeyeceği kadar kardeş gibi hareket ediyorlardı.

Luce pencere denizliğine tutundu. Yardım almadan kütüphaneye dönebildiği için - asla itiraf etmemesi gereken - küçük bir gurur hissetti. Muhtemelen meleklerden hiçbiri onu fark etmeyeceklerdi. İcini çekip bir bacağı içeri attı. Tam o sırada pencere titremeye başladı.

Cam paramparça oldu, denizlik ellerinin arasında öylesine şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı ki Luce neredeyse pencere kenarındaki çıkıntıdan aşağı düşecekti. Sıkıca tutundu, titreşimleri sanki kalbi ve ruhu titriyor-muşçasına içinde hissediyordu.

"Deprem," diye fısıldadı. Elleri pencere denizliğinden ayrılırken ayağı çıkıntının üzerinde kaydı.

"Lucinda!"

Daniel pencereye koştu. Elleri Luce'un ellerini buldu. Cam de oradaydı, bir eli Luce'un omuzlarında, diğeri başının arkasındaydı. İki melek onu içeri ęekerken kitaplıklar sallanıyor ve kütüphanenin ışıkları yanıp sönüyordu.

Luce tüm bu olanlara anlam vermeye ęalışırcasına Daniel'a baktı. Daniel onu hâlâ bileklerinden tutuyordu ama bakışları ardına, dışarıya odaklanmıştı. Kızgın ve gri bir renk alan gökyüzüne bakıyordu.

En kötüsü de - elektrik verilmiş gibi hissetmesine neden olan - Luce'un içindeki titreşimlerdi. Ona sonsuzluk kadar uzun gelmişti ama en fazla beş ya da on saniye - Luce, Cam ve Daniel kütüphanenin tozlu ahşap zeminine küt diye düşene kadar - sürmüştü.

Sonra sarsıntı kesildi ve dünyaya ürkütücü bir sessizlik ęöktü.

"Lanet olsun, bu da neydi böyle?" Arriane yerden kalktı. "Ben farkında olmadan Kaliforniya'ya mı gittik? Kimse bana Georgia'da fay hattı olduğunu söylemedi!"

Cam kolundan büyük bir cam parçası ęıkardı. Dirseęinden aşağı süzülen açık kırmızı kanı görünce Luce'un nefesi kesildi, fakat Cam'in yüzünde acı ęektięine dair hiçbir belirti yoktu. "Deprem değildi. Zamanda sismik bir kayma meydana geldi."

"Sismik mi?" diye sordu Luce.

"Bu sadece pek çoğunun ilkiydi." Daniel pencereden dışarı baktı ve artık mavi olan gökyüzünde süzülen beyaz kümülüs bulutunu izledi. "Lucifer yaklaşıkça, sarsıntılarının şiddeti artacak." Kafasını sallayan Cam'e baktı.

"Tık-tak, millet," dedi Cam. "Zamanınız azalıyor. Uğmalıyoruz."